

mai lovit, mai împresurat ori mai supus atacurilor, cu cât nu mai întrevezi vreo nădejde probabilistică și rațională, cu cât cenușiul, întunericul și vâscosul se intensifică, se puhăvesc și se încolăcesc mai inextricabil, cu cât

pericolul te sfruntează mai direct, cu atât ești mai dornic de luptă și cunoști un simțământ (crescând) de inexplicabilă și covârșitoare euforie.

Sursa: ortodox.md

PROGRAMUL LITURGIC

Luni 20 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfintele Paști
Mărti 21 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie → Sfintele Paști
Joi 23 aprilie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Sfântul Mare Mucenic Gheorghe
Vineri 24 aprilie	08:00	Ceasurile și Sfânta Liturghie → Izvorul Tămăduirii
Duminică 26 aprilie	08:00	Utrenia și Sfânta Liturghie Ap. Fapte 5, 12-20; Ev. Ioan 20, 19-31; glas 1, voscr.1 → Duminica a 2-a după Paști (a Sfântului Apostol Toma)

*Slujbele se transmit **ÎN DIRECT** prin intermediul site-ului nostru: sfantul-ilie.ro

Pentru versiunea digitală și extinsă a buletinului abonați-vă pe sfantul-ilie.ro.
Strada Doamnei, nr. 18, Sector 3, Capitală

BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE - HANUL COLȚEI

„Fără voia lui Dumnezeu nici nu ne îmbolnăvim, nici nu murim.”

– Sfântul Iosif Isihastul

Nr. 335 / 19 aprilie 2020

**PĂRINTELE
NICOLAE STEINHART**

1912 – 1989

SFÂNTA MĂNĂSTIRE „SFÂNTA ANA”
ROHIA, JUD. MARAMUREȘ

**SOLUȚIA ÎN FAȚA
INJUSTIȚIILOR E UNA
SINGURĂ: EROISMUL.
SĂ NU TACI!**

- AXIOMELE CREȘTINISMULUI -

Creștinismul nu ne oferă un mijloc miraculos de a scăpa de suferință, ci ne pune la îndemână miraculosul mijloc de a o îndura. Ceea ce deloc nu vrea să însemne identificarea creștinismului cu suferința. Prin suferință se poate ajunge la adevăr și lepădare de sine, însă Albert Camus arată că desprinderea de cele lumești inima vrednică o poate afla și prin fericire. Mai ales prin fericire ne putem înălța până la treptele cele mai de sus ale Scării. Durerea, de fapt, e „fața mai puțin nobilă a strădaniei”. Ținta rămâne fericirea, pe care se cuvine să ne-o însușim, dincolo de nenorociri, necazuri și încercări. Esența învățăturii creștine e

această deprindere, această descoperire a fericirii...

Nicăieri și niciodată nu ne-a cerut Hristos să fim proști. Ne cheamă să fim buni, blânzi, cinstiți, smeriți cu inima, dar nu tâmpiți (Numai despre păcatele noastre spune la Pateric „să le tâmpim”). Cum de-ar fi putut proslăvi prostia Cel care ne dă sfatul de-a fi mereu treji ca să nu ne lăsăm surprinși de satana? Și-apoi, tot la I Cor. (14:33) stă scris că „*Dumnezeu nu este un Dumnezeu al neorânduiei*!”. Iar rânduiala se opune mai presus de orice neîndemânării zăpăcite, slăbiciunii nehotărâte, neînțelegerii obtuze. Domnul iubește nevinovăția, nu imbecilitatea...

Nu-i de ajuns creștinului să meargă duminica și în zilele de sărbătoare la biserică, să aprindă una ori câteva lumânări, să se închine la icoane și, eventual, să bată una ori mai multe metanii. Bune sunt acestea toate și frumoase. Dar cred că nu-s destul. Creștinismul nu-i numai slujbă, cult și ritual. Creștinismul înseamnă trăire creștină liberă, zi de zi, ceas de ceas, clipă de clipă. Domnul nu a venit pe pământ spre a întemeia o nouă religie ci pentru a ne da un nou mod de viață, a ne chema la înduhovnicire și îndumnezeire.

Scoaterea lemnului crucii din locașurile de cult creștin, evitarea tăcerii semnelor sfintei cruci, tăcerea în jurul jertfei supreme sunt tot atâtea dovezi de nerecunoștință flagrantă, de ipocrizie istorică și de complexă (psiho-patologică) voință de a uita finalitatea vieții pământești a lui Hristos, Care neîncetat și în cele mai diverse prilejuri S-a referit la moartea de care avea să aibă parte. Un creștinism fără cruce este identic celui propus într-una din cele mai teribile povestiri ale Marturilor Patimilor de Giovanni Papini: (Marele rabin oferă Papei convertirea tuturor evreilor cerând în schimb ștergerea din Evanghelii a episodului Răstignirii). Prin jertfa Sa pe cruce S-a dovedit Iisus Hristos Fiul al lui Dumnezeu și Fiul al Omului.

Nebunia Evangheliei e o nebunie calmă și modestă. Creștinismul recunoaște existența unor taine și nu se străduiește să le rezolve cu cifre a căror valabilitate nu poate stârni unei minți cătuși de puțin raționale decât nevoia să ordone mușchilor motori schițarea unui zâmbet.

Dumnezeu, la sfârșit, îi va chema în rai și pe toți păcătoșii: «Hai intrați și voi porcilor, și voi bețivilor»... Pentru că nu s-au

încrezut. Ceea ce e iremediabil de antipatic și respingător la farisei este necurmata conștiință a propriei valori și dreptăți; ispita de înfumurare a omului drept. Pe necreștini tocmai iertarea păcătoșilor și a bețivilor îi jignește (e o greșală pe undeva în evidența contabilă, nu iese soldul). Dar creștinii știu mai mult: că păcatul trufiei e mai grav decât darul beției (Zice: porcilor, dar nu zice: sadicilor, torționarilor, denunțătorilor...).

Trecem prea repede cu vederea asupra uriașelor rezerve de noblete și înaltă seniorie din creștinism. Aceste tendințe de a-ți recunoaște greșala, de a lua asupra-ți răspunderea, de a fi gata să ierți, de a nu consimți să te răzbuni și să le creezi vrăjmașilor tăi o situație aparte (e aici, recunosc, o doză de mândrie, dar și plină de farmec detașare), de a nu fi bănuitor și a nu atribui altuia urâtele tale gânduri, dovedesc prezența în religia creștină a spiritului aristocratic celui mai subtil.)

Nu aștept ca Dumnezeu să ne rezolve treburile noastre lumești, a căror înțeleaptă chivernisire ne revine nouă ca ființe înzestrate de El cu minte rațională și o inimă fierbinte. Nu dau treburilor acestora lumești mai multă

însemnătate decât se cuvine, dar nici nu le disprețuiesc deoarece țin de creația divină. Iar viața, defăimându-i deșertăciunile, o iau în serios, pentru că într-însa și printr-însa ni se joacă soarta de veci.

CE ÎNSEAMNĂ SĂ AI „SUFLET POLITIC” ?

Înseamnă să nu fii tont, să nu te lași îmbătat cu apă rece, să știi să vezi, să simți, să pricepi la iuteală, să fii sensibil la microsemnale, să te doară de năpasta altora, să consideri problema pâinii aproapelui tău ca pe o datorie spirituală, iar nu ca pe o simplă problemă materială, să poți oricând deveni — cum atât de frumos a spus Iorga — un om public în zilele de urgie.

Suflet politic? Vai de capul bărbatului care nu-l are și mare pierdere, zău, nu era dacă nu se năștea. Asta-i criza cea mare: a pierit din conștiința oamenilor sufletul politic, au devenit niște roboți nătângi. Și niște lași, sufletul politic presupune o doză minimală de curaj. Să punem capăt discriminării politicii. Să redevenim oameni cu suflet, minte și nițică bărbăție, adică oameni politici.

Cu cât îți merge mai rău, cu cât greutățile mai imense, cu cât ești